

около петдесет яйца, стари, разхлопани, с малки пиленца вжтре, че тогаз ни изнесе вжн на тезгяха.

Веднага пред нас се спря една добре облечена госпожа и едно селско момиче.

— Пресни ли са тия яйца? — попита тя новия ни господар.

— Какво? Пресни ли? Никжде не можете намери по-пресни от тия яйца!... Не видите ли? Черупките им са още меки, още не са се втвърдили?

— А как ги продаваш?

— Чифта пет лева, госпожо.

— Пет лева?!... Много скжпо!

— Как? Скжпо? Вие сте чудна, госпожо! Вярвайте Бога, аз ви ги давам на загуба, на загуба!

— Защо пжк на загуба?

— Е, така. Аз си знам...

А пжк в сжщото време брадатия човек си казваше на ум: „Е, пжк, ако и тебе не измамя сега, защо нося таз брада...“

Госпожата се сжгласи. Селското момиче ни прехвърли в една тяхна кошница, и ние тржгнахме за кжщата на новата ни господарка.

II.

Щом пристигнахме в кжщата на богатата госпожа, нас ни занесоха право в кухнята. Каква хубава, каква светла кухня! Едни лжскави тенджери и тигани, едни бели, бели чинии! Пжк кутийки, пжк кутийки наредени по рафтовете!...

Още не бехме си починали добре, и новата господарка ни грабна с кошницата и почна да ни пуща по две по три в една голяма тенджера вжрху разпалена печка. Тая тенджера бе наполовина пжлна с някаква тжмно-червена вряла вода. Добре се изпопарихме там. Някои от нас не можаха да изтраят и се пукнаха.

Но това не е нищо още. Когато ни извадиха от тенджерата, ние не можахме вече да се познаем. Аз се разглеждах оттук-оттам и не можех да се начудя на червеното си облекло!

По едно време при нас изприпка едно кждрокосо момиченце и почна да си избира измежду нас. „Дано

